

Arrest

nr. 274 050 van 14 juni 2022
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bosnische nationaliteit te zijn, op 19 april 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 9 november 2021 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 16 mei 2022, waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 25 mei 2022.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 september 2020 waarbij het verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld wordt onder toepassing van artikel 57/6/1, § 1, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en waarbij het verzoek kennelijk ongegrond wordt verklaard onder toepassing van artikel 57/6/1, § 2, van de Vreemdelingenwet. Met arrest nr. 252 676 van 13 april 2021 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) wordt het beroep verworpen.

Verzoekster, samen met haar zoon, dient op 6 juli 2021 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Uit deze aanvraag blijkt dat verzoekster al in 1997 een asielaanvraag indiende, tevergeefs, terugkeerde naar het herkomstland en ook in periodes in Duitsland en Frankrijk verbleef.

Op 9 november 2021 geeft de arts-adviseur een medisch advies.

Diezelfde dag neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard. Het beroep dat verzoekster indiende tegen deze beslissing werd met arrest nr. 273 733 op 8 juni 2022 door de Raad verworpen.

Op 9 november 2021, met kennisgeving op 18 maart 2022, neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de bestreden beslissing met volgende redengeving

"(...)

De mevrouw, die verklaart te heten:

Naam + voornaam: H. B.

Geboortedatum: 02.03.1972

Geboorteplaats: Barice

Nationaliteit: Bosnië en Herzegovina

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980, is zij een vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen: betrokkene verklaart in haar asielpprocedure op 26.12.2019 het grondgebied te hebben betreden. Op 16.04.2021 werd haar asielpprocedure afgesloten met een bevestigende beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Het toegestane verblijf van maximaal 90 dagen op 180 dagen is heden ruimschoots overschreden.

(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van:

"- SCHENDING VAN ARTIKEL 8 EVRM

- SCHENDING VAN ARTIKEL 74/13 VREEMDELINGENWET

- SCHENDING VAN HET ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL

- SCHENDING VAN DE ARTIKELEN 1 T.E.M. 3 VAN DE WET INZAKE DE FORMELE MOTIVERING VAN BESTUURSHANDELINGEN"

Het middel wordt als volgt toegelicht :

"1. Artikel 74/13 Vreemdelingenwet voorziet dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Dit artikel stelt specifiek dat met deze elementen rekening moet worden gehouden bij het nemen van de verwijderingsmaatregel.

Dit artikel vormt de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn 2008/115/EG, dewelke staten verplicht om bij een uitwijzingsbeslissing onder andere rekening te houden met de gezondheidstoestand van de betrokkene.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet noodzaakt steeds een individueel onderzoek waarbij de situatie van de betrokken vreemdeling wordt beoordeeld en waarborgt dat de verwerende partij bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten en daaromtrent een concrete afweging maakt.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals artikel 3 en 8 van het EVRM. Volgens de Grote Kamer van het EHRM kan artikel 3 EVRM immers geschonden worden indien er "grondige redenen zijn om aan te nemen dat deze persoon, ook al loopt hij niet het risico om in zeer nabije toekomst te sterven, blootgesteld zou worden aan een reëel risico op een ernstige, snelle en onomkeerbare daling van zijn gezondheidstoestand die voor een intens lijden zou zorgen of op een significante daling van zijn levensverwachting, indien hij geen adequate behandeling, of géén toegang tot deze behandeling in zijn herkomstland zou krijgen" (arrest Paposhvili, § 183).

2. Verzoekster is een staatsburger. Zij werd geboren op 2 maart 1972 te Barice. Zij verliet haar land van herkomst. Verzoekster verbleef eerder in Frankrijk, waarna zij naar België reisde. Verzoekster diende op 13 januari 2020 een verzoek in tot het verkrijgen van internationale bescherming. Zij verbleef sindsdien in België, het land waar zij haar hoofdverblijf heeft.

De bestreden beslissing - het bevel om het grondgebied te verlaten - heeft echter als gevolg dat verzoekster zou dienen terug te keren, na haar langdurig verblijf in België, naar het land waarvan zij de nationaliteit bezit (Bosnië en Herzegovina). De bestreden beslissing beperkt zich niet tot het vaststellen dat de verzoekende partij illegaal op het grondgebied verblijft. In de Belgische Vreemdelingenwet werden immers de relevante definities van de Terugkeerrichtlijn hernomen in artikel 1 van de Vreemdelingenwet:

"5° terugkeer: het feit dat een onderdaan van een derde land, hetzij op vrijwillige basis nadat hij het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot verwijdering, hetzij gedwongen, terugkeert naar zijn land van herkomst of een land van doorreis overeenkomstig communautaire of bilaterale overnameovereenkomsten of naar een derde land waarnaar de betrokken onderdaan besluit vrijwillig terug te keren en waar deze wordt gemachtigd of toegelaten tot het verblijf

6° beslissing tot verwijdering: de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt;

7° verwijdering: de tenuitvoerlegging van de beslissing tot verwijdering, namelijk de fysieke verwijdering van het grondgebied

Hieruit blijkt dat een beslissing tot verwijdering, zijnde het bevel om het grondgebied te verlaten, op zich reeds niet enkel vaststelt dat een vreemdeling illegaal op het grondgebied verblijft, maar eveneens een terugkeerverplichting oplegt. De bestreden beslissing lijkt te stellen dat verzoekster dient terug te keren naar Bosnië en Herzegovina en dit binnen een termijn van 30 dagen.

3. De motieven in de bestreden beslissingen geven evenwel geen blijk dat de verwerende partij heeft rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de verzoekende partij voorafgaandelijk het nemen van de verwijderingsbeslissing.

Verzoekster diende op 6 juli 2021 een aanvraag in tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter Vreemdelingenwet.

Door de verwerende partij werd een beslissing genomen op 9 november 2021 waarbij de aanvraag tot machtiging van verblijf ontvankelijk doch ongegrond werd verklaard. Door de verzoekende partij werd een beroep tot schorsing en nietigverklaring ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, gericht tegen deze beslissing.

Door de arts-adviseur werd weerhouden dat de aandoening van verzoekster kan worden beschouwd als een medische problematiek die een reëel risico kan inhouden voor haar leven of fysieke integriteit indien dit niet adequaat behandeld en opgevolgd wordt.

Door de verzoekende partij wordt in deze procedure evenwel betoogd dat het uitgevoerde onderzoek naar de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de noodzakelijke zorgen voor verzoekster op een onzorgvuldige manier is tot stand gekomen. Door de verzoekende partij werd tevens aangehaald dat het oordeel van de arts-adviseur onvolledig is.

Er werd om deze redenen, voorafgaandelijk het nemen van de bestreden beslissing, geen individueel en concreet onderzoek te verrichten of de verzoekende partij terecht zou komen in een situatie in strijd met artikel 8 EVRM evenals artikel 74/13 Vreemdelingenwet. Hierover is geen enkel motief opgenomen in de bestreden beslissing, waaruit het tegendeel zou blijken.

Hierdoor schendt de gemachtigde artikel 8 EVRM en artikel 74/13 Vreemdelingenwet, in samenhang gelezen met het zorgvuldigheidsbeginsel.

4. Ondergeschikt, wijst de verzoekende partij er op dat in de bestreden beslissing geen enkele overweging noch een motief te vinden is dat handelt over de persoonlijke situatie van de verzoekende partij.

Het enige waarmee de gemachtigde rekening schijnt te houden is de vaststelling dat het verzoek tot internationale bescherming van de verzoekende partij werden afgewezen en dat de verzoekende partij geen paspoort bezit met een geldig visum.

De gegeven motivering stelt de verzoekende partij niet in staat te begrijpen op welke manier met haar persoonlijke situatie - zoals aangehaald in zowel de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet - werd rekening gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing, in het bijzonder de terugkeerverplichting (mocht er al rekening zijn genomen met de persoonlijke situatie van verzoeker, zie hierboven).

De verzoekende partij herinnert daarbij aan artikel 1, 6° Vreemdelingenwet: "beslissing tot verwijdering: de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt".

De verzoekende partij merkt nog op dat de beslissing inzake de aanvraag tot machtiging van verblijf bovendien niet te vereenzelvigen valt met de beslissing tot verwijdering van het grondgebied. De motivering gegeven in de beslissing genomen naar aanleiding van de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet, kan niet automatisch of evident worden doorgetrokken naar een bevel om het grondgebied te verlaten. De finaliteit van een bevel om het grondgebied te verlaten (waarbij verzoeker het grondgebied moet verlaten) is fundamenteel verschillend van het al dan niet toekennen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet.

De afweging verschilt derhalve op dezelfde fundamentele wijze aangezien artikel 74/13 Vreemdelingenwet expliciet de verplichting oplegt aan de gemachtigde om rekening te houden met de gezondheidstoestand van de verzoekende partij bij het nemen van de verwijderingsbeslissing.

Geen enkel motief is hierover te vinden in de bestreden beslissing, waaruit kan worden afgeleid dat met de persoonlijke situatie van verzoeker door de gemachtigde werd rekening gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing.

Bovenvermelde verplichtingen, voortvloeiende uit artikel 3 en 8 EVRM en artikel 74/13 Vreemdelingenwet, dienen samen te worden gelezen met de wet van 29 juli 1991 inzake de formele motivering van bestuurshandelingen.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze.

Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, d.w.z. dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn. d.w.z. dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. Dit wil zeggen dat de motivering van een bestuursbeslissing draagkrachtig moet zijn, hetgeen wil zeggen dat de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn. De motivering is slechts volledig

indien zij een grondslag vormt voor alle onderdelen van de beslissing (RvS 12 oktober 2007, nr. 175719; RvS 24 september 2008 186.486).

De gegeven motivering stelt de verzoekende partij niet in staat te begrijpen op welke manier met de persoonlijke situatie van verzoeker werd rekening gehouden bij het opleggen van de bestreden beslissing. Geen enkel motief is hierover te vinden in de bestreden beslissing.

Een afdoende motivering is niet voorhanden. Er werd evenmin voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

De bestreden beslissing schendt hierdoor de artikelen 1 t.e.m. 3 van de wet van 29 juli 1991 inzake de formele motivering van bestuurshandelingen, in samenhang gelezen met artikel 3 en 8 EVRM en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet."

2.2. Verzoekende partij geeft vooreerst theoretische beschouwingen over artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Louter zijdelings verwijst zij naar artikel 3 van het EVRM waarvan de schending niet wordt aangevoerd.

In essentie houdt zij voor dat deze bepalingen een individueel onderzoek vergen en over de fundamentele rechten gemotiveerd wordt.

2.3. Vooreerst wijst de Raad erop dat uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en uit artikelen 3 en 8 van het EVRM geen motiveringsplicht voortvloeit, enkel een onderzoeksplicht. Uit het administratief dossier blijkt dat de huidige bestreden beslissing op 18 maart 2022 ter kennis werd gebracht, samen met de beslissing tot het ongegrond verklaren van de aanvraag om machtiging tot verblijf, gegrond op artikel 9ter van de Vreemdelingenwet (hierna: de medische regularisatieaanvraag) en met het onderliggende medisch advies van de arts-adviseur van 9 november 2021. Hieruit blijkt dat de verwerende partij wel degelijk rekening heeft gehouden met de medische toestand van verzoekster vooraleer de bestreden beslissing te nemen.

Uit de evaluatienota met nummer 4646851 van 26 mei 2021, voorhanden in het administratief dossier, blijkt dat de verwerende partij een onderzoek voerde naar het gezins- en familieleven van de verzoekende partij, naar het belang van het kind en naar de gezondheidstoestand waarbij ook wordt verwezen naar het medisch advies, gegeven in het kader van de medische regularisatieaanvraag (artikel 9ter van de Vreemdelingenwet).

Verzoekende partij kan niet ernstig voorhouden dat de verwerende partij zijn onderzoeksplicht, zoals door de aangehaalde bepalingen omschreven, niet heeft nageleefd. In deze nota staat vermeld dat:

- De gezinseenheid wordt niet geschaad door de bestreden beslissing omdat eenzelfde bevel om het grondgebied te verlaten is afgegeven aan de zoon van de verzoekende partij;
- Belang van het kind is niet geschaad (gezinseenheid blijft bewaard/geen minderjarige kinderen);
- Voor gezondheidsproblematiek: geen *contra*-indicatie voor het reizen en verwijzing naar het medisch advies van 9 november 2021.

Uit het administratief dossier blijkt dat de zoon van de verzoekende partij meerderjarig is (geboren op 3 mei 2003 en steeds samenwonend met zijn moeder). Aan hem werd een bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven.

Verzoekster toont evenmin aan dat de gedane procedures (verzoek om internationale bescherming, medische regularisatieaanvraag, verblijf in andere landen (Frankrijk en Duitsland) en het verblijf in België (sedert minstens 9 januari 2020 volgens meldingsfiche, volgens verklaring in asielprocedure sedert 26 december 2019) met indiening van een verzoek tot internationale bescherming op 13 januari 2020) elementen zijn van die aard dat het nemen van de bestreden beslissing verhinderd wordt.

2.4. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht hebben tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan

beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 7, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet en naar de feitelijke grondslag: verzoekende partij verblijft meer dan negentig dagen in het Rijk terwijl zij ter gelegenheid van haar asielaanvraag verklaarde dat zij op 26 december 2019 het Rijk betrad. Het toegelaten verblijf van maximaal 90 dagen op 180 dagen is verstreken.

De verzoekende partij toont niet aan dat deze motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). De verzoekende partij betwist of weerlegt niet dat zij niet in het bezit is van een geldig paspoort. Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen wordt niet aannemelijk gemaakt.

Tevens merkt de Raad op dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en 27 juni 2007, nr. 172.821).

Verder merkt de Raad op dat de bestreden beslissing niet lukraak verwijst naar artikel 7 van de Vreemdelingenwet maar wel degelijk preciseert dat artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet van toepassing is. In de mate dat de verzoekende partij met deze grieven afleidt dat hierdoor het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel geschonden zijn, zijn deze grieven niet dienstig.

Verder vergt de formele motiveringsplicht niet dat de verwerende partij de motieven over de gezondheidstoestand van verzoekende partij herhaalt, gelet op de kennisgeving van de beslissing over de medische regularisatieaanvraag en het medisch advies van de arts-adviseur.

Dit onderdeel is ongegrond.

2.5. De verzoekende partij wijst erop dat de bestreden beslissing een terugkeerverplichting oplegt, wat de bestreden beslissing is en uiteraard niet ontkent.

2.6. In een volgend onderdeel herhaalt de verzoekende partij haar grieven over haar medische aandoening en de nabehandeling en haar ernst. Opnieuw verwijt zij de verwerende partij hierover niet te motiveren. De Raad herhaalt dat de gezondheidstoestand uitvoerig werd onderzocht in het medisch advies van de arts-adviseur, haar ter kennis gegeven, dat de ernst ervan werd erkend, maar dat geoordeeld werd dat de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de medische noden voorhanden zijn in het herkomstland. De arts-adviseur stelde ook vast dat er geen tegenindicatie bestond voor het reizen. De Raad ziet niet in welke andere afweging nog moest gemaakt worden voor het nemen van de bestreden beslissing en verzoekster verduidelijkt dit geenszins *in concreto*. Haar kritiek tegen de beslissing die de medische regularisatieaanvraag ongegrond verklaart, is niet dienstig. Dit beroep, gekend onder algemeen rolnummer RvV 273 942, is afgewezen met arrest van 8 juni 2022 met nr. 273 733, en de Raad kan enkel herhalen dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakte dat de medische zorgverlening die zij behoeft niet voorhanden is, zowel naar beschikbaarheid als naar toegankelijkheid toe, in het herkomstland. De Raad verwijst naar haar punt 2.4.

2.7. Waar de verzoekende partij opmerkt dat zij niet in staat is uit de motivering te begrijpen op welke manier haar persoonlijke situatie in aanmerking is genomen, volstaat het de bestreden beslissing samen te lezen met de ongegrondverklaring van haar medische regularisatieaanvraag. De verzoekende partij geeft geen ernstige grief. Zij gaat compleet voorbij aan de samenlezing van de beslissingen, genomen op 9 november 2021.

De motivering is afdoende. De bestreden beslissing is zorgvuldig genomen, na de beslissing over de ongegrondverklaring van haar medische regularisatieaanvraag.

2.8. De verzoekende partij voert in het kopje van haar middel de schending aan van artikel 8 van het EVRM. Zij laat na enige concrete duiding te geven over de wijze waarop haar gezins- en familieleden zou geschonden zijn nu blijkt dat aan haar zoon ook een bevel om het grondgebied te verlaten werd ter kennis gebracht.

Artikel 8 van het EVRM luidt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

De verzoekende partij die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, zal vooreerst het bestaan moeten aantonen van het privéleven en het familie- en gezinsleven waarop zij zich beroept, en dit op voldoende nauwkeurige wijze met inachtneming van de omstandigheden van de zaak. De Raad moet vervolgens nazien of er sprake is van een gezin en of in de feiten blijkt dat de persoonlijke band tussen de gezinsleden voldoende hecht is (EHRM 12 juli 2001, *K. en T./Finland (GK)*, § 150; EHRM 2 november 2010, *Şerife Yiğit/Turkije (GK)*, § 93). De verzoekende partij geeft geen enkel gegeven aan in dit verband.

Luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *"een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen"*. Onder *"middel"* in de zin van deze bepaling moet worden begrepen: *"de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden"* (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972). Dergelijke omschrijving ontbreekt, bij gebreke aan concrete gegevens over het familieleven van de verzoekende partij.

Dit onderdeel is onontvankelijk.

Ten overvloede treedt de Raad de volgende opmerking in de nota met opmerkingen bij:

*"In antwoord op de door de verzoekende partij geponeerde schending van art. 8 EVRM, laat de verwerende partij geldendat het EHRM inzake immigratie er bij diverse gelegenheden aan heeft herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 23; EHRM 26 maart 1992, *Beldjoudi/Frankrijk*, § 74; EHRM 18 februari 1991, *Moustaquim/België*, § 43).*

*Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39).*

*Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, *Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België*, § 81; EHRM 18 februari 1991, *Moustaquim/België*, § 43; EHRM 28 mei 1985, *Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk*, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. De minister kan oordelen dat het belang van de staat voorrang heeft op dat van de vreemdeling die hier onwettig verblijft (zie R.v.St. nr. 40.061, 28.07.1992, R.A.C.E. 1992, z.p.).*

Art. 8 EVRM staat een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg (zie ook Raad van State nr. 99.581 dd. 09.10.2001 en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1493 dd. 30.08.2007).

Bovendien werd reeds geoordeeld dat een tijdelijke verwijdering om reden dat de vreemdeling niet in het bezit is van die documenten geenszins strijdig is met dit verdragsartikel (zie R.v.St. nr 48.653, 20.07.1994, Arr. R. v. St. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 42.039, 22.02.1993, Arr. R. v. St. 1993, z.p.)

*In concreto toont betrokkene onvoldoende aan dat haar netwerk van affectieve en sociale banden van die orde zou zijn dat een tijdelijke terugkeer een schending van artikel 8 EVRM zou kunnen betekenen. **De afgeleverde bevelen om het grondgebied te verlaten zijn bovendien van toepassing op zowel de moeder als de zoon.***

De bestreden beslissing houdt geen absoluut verbod in om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven, de verzoekende partij dient evenwel te voldoen aan de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten (zie ook R.v.St. nr.170.806 dd. 04.05.2007, R.v.V. nr. 4.070 dd. 27.11.2007)."

Wat de aangevoerde (zij het zijdelings) schending van artikel 3 van het EVRM betreft, blijkt niet dat de verzoekende partij een dermate ernstige vorm van ziekte heeft waar de bescherming van artikel 3 van het EVRM zich opdringt.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat enkel in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, een schending van artikel 3 van het EVRM aan de orde kan zijn (EHRM 27 mei 2008, nr. 26.565/05, *N./Verenigd Koninkrijk*). Het begrip "uitzonderlijke gevallen" werd nader omschreven in de zaak *Paposhvili / België* (EHRM 13 december 2016, nr. 41738/10) waarbij het Hof stelde:

"183. The Court considers that the "other very exceptional cases" within the meaning of the judgment in N. v. the United Kingdom (§ 43) which may raise an issue under Article 3 should be understood to refer to situations involving the removal of a seriously ill person in which substantial grounds have been shown for believing that he or she, although not at imminent risk of dying, would face a real risk, on account of the absence of appropriate treatment in the receiving country or the lack of access to such treatment, of being exposed to a serious, rapid and irreversible decline in his or her state of health resulting in intense suffering or to a significant reduction in life expectancy. The Court points out that these situations correspond to a high threshold for the application of Article 3 of the Convention in cases concerning the removal of aliens suffering from serious illness." (Het Hof oordeelt dat onder "andere zeer uitzonderlijke gevallen", zoals bedoeld in de zaak *N. v. Verenigd Koninkrijk*, die aanleiding kunnen geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM, dienen begrepen te worden de situaties die een verwijdering van een ernstig zieke persoon inhouden waarbij substantiële gronden zijn aangetoond om aan te nemen dat deze persoon, hoewel niet in imminent levensgevaar, een reëel risico loopt, omwille van de afwezigheid van of het gebrek aan toegang tot adequate behandeling in de ontvangende staat, te worden blootgesteld aan een ernstige, snelle en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand resulterende in intens lijden of in een opmerkelijke vermindering van de levensverwachting. Het Hof wijst erop dat deze situaties overeenstemmen met de hoge drempel inzake de toepassing van artikel 3 van het EVRM in zaken die betrekking hebben op de verwijdering van ernstig zieke vreemdelingen.)

In casu toont de verzoekende partij dergelijke uitzonderlijke situatie evenwel niet aan, temeer in het licht van de vaststellingen van de arts-adviseur, die oordeelde dat *in casu* een adequate behandeling voor de aandoening van de verzoekende partij in het herkomstland beschikbaar en toegankelijk is. Voor zover als nodig verwijst de Raad naar zijn bespreking hoger.

Verzoekende partij gaat in op het verschil in "finaliteit" van de bestreden beslissing en de ongegrondverklaring van de medische regularisatieaanvraag, maar concretiseert dit niet, terwijl blijkt dat de arts-adviseur wel degelijk heeft onderzocht of de ziekte niet kan leiden tot een schending van artikel 3 van het EVRM, wat niet het geval is omdat de behandeling beschikbaar en toegankelijk is.

2.9. Voorts toont verzoekende partij niet aan met welk dienstig gegeven de verwerende partij geen rekening zou hebben gehouden.

Het zorgvuldigheidsbeginsel verplicht de overheid om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Dit houdt ook in dat zij zich moet steunen op alle gegevens en dienstige stukken.

De overheid moet zich afdoende informeren over alle relevante elementen.

De zorgvuldigheidsplicht geldt ook voor de rechtsonderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger. In het kader van verblijfsaanvraag rust de bewijslast bij de aanvrager die zorgvuldig moet zijn bij het indienen van de aanvraag en alle relevante stukken en elementen moet aanbrengen zodat de gemachtigde kan beoordelen of hij voldoet aan de wettelijke voorwaarden. De verplichting die in dit geval rust op de verzoekende partij, kadert bijgevolg in de wederkerige zorgvuldigheidsverplichting (RvS 28 april 2008, nr. 182.450).

De gemachtigde heeft rekening heeft gehouden met alle stukken die de verzoekende partij nuttig achtte.

De schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.10. Uit het voorafgaande besluit de Raad dat de verzoekende partij de schending van de door haar aangehaalde bepalingen en beginselen van behoorlijk bestuur niet aannemelijk maakt.

Het enig middel is, zo ontvankelijk, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegronde middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien juni tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. BEELEN